

Mapové okruhy

výhody a nevýhody a co z nich vyllynulo

Přátelé, kolegové!

Píšeme Vám jako bývalí členové MO Nekázanka. Odhlásili jsme se z konání dalšího ročníku bez oficiálního udání důvodu přímo v místě konání. Lidem, které to zajímalo, a ptali se nás, jsme ochotně odpovídali a sdělovali naše pocity. Jelikož se nedostalo na všechny, shrnuli jsme naše myšlenky a dáváme je k dispozici všem, kteří mají s MO něco společného.

S uctivým pozdravem „Dobré světlo“,

fotoklub Fotokamzíci

Petr:

Mapový okruh nám (při našem zodpovědném přístupu) zabral téměř každou druhou schůzku a výsledkem ročního snažení byla výstava, krátké setkání s ostatními kluby a knížka plná žebříčků. Dopadli jsme dobře a jistě z toho bude krásný zápis do naší kroniky. Jenže není to málo? Neměli jsme svůj čas místo seřazování cizích fotek do nic neříkajících žebříčků investovat jinak? Opravdu mělo 5 našich bodů na začátku soutěže stejnou váhu, jako stejných 5 bodů na konci? Podle mě je průběh mapového okruhu příliš pomalý a výsledek neodpovídá věnovanému úsilí. Pro mě byla osobní návštěva jednoho konkrétního klubu mnohem přínosnější, než hodnocení mnoha a mnoha fotek a výsledná návštěva Domažlic. Jedinou výhodou mapový okruh má - je to taková solidní jistota. Stačí odeslat přihlášku, pár fotek a už to jede. Program na většinu schůzek zajištěn, stačí přijmout a pak odeslat zásilku. I výstava se sama udělá. Pokud realizujeme alespoň desetinu vznesených návrhů (společné focení, návštěvy výstav, jednodenní výlety, komunikace s ostatními fotokluby a jejich návštěvy...), jak vyplnit činnost klubu, mapový okruh nepotřebujeme. Jestli se ale ukáže, že to nezvládáme a potřebujeme někoho, kdo nás povede za ruku, různých mapových okruhů, kde nás rádi uvidí, je ještě dost.

Vláďa:

...MO je anachronismus. Jsou tu beze změny od počátku fotografie v Čechách a v dnešní době vedle Internetu pozbývají na významu. Mladí o zkosnatělou organizaci ztrácí zájem, jelikož „žijí rychleji“ a raději se věnují vlastním zálibám a seberealizaci. Než čekat na konečné vyhodnocení MO, vedou raději jepičí život fotografa. Někteří lidé z MO jsou lidé bez přístupu k internetu, kterým je svět multimédií cizí. Ten, kdo se dříve umístil na předních místech v MO byl zveřejňován ve fotografických magazínech a byla mu vyznávána úcta. A dnes?

Jana:

... Nešlo o nic jiného, než o body.... Mohli jsme z toho vytěžit s jiným přístupem dle mě mnohem víc.

Vít:

...Řeknu Vám, že nebýt zpěvu domažlických děvčat a chvílce v lese na houbách, považoval bych výlet do Domažlic za velkou ztrátu času bez žádného přínosu. Jenom řeč o číslech, datech, organizačních věcech, statistických údajích atd. atd... sami víte, jak to bylo. Výstava pro veřejnost, která se v Domažlicích konala, trvala všeho všudy 4 dny. Má to na tak krátkou dobu smysl? Samotné fotografie z jednotlivých amatérských klubů se skládají ze všemožného souboru od mizerných až po výborné. Připomíná mi to trochu houbaře, který v lese bagrem sebere všechno, a doma tu obrovskou hromadu velmi pracně přebírá.

Dejme tomu, že v mapě přijde 15 obrázků - směsi, nad kterou strávíme řádově několik hodin. Kolik hodin strávíme na kvalitní výstavě, na které nemusíme spekulovat, jestli jsou ty fotografie dobré nebo ne? Navíc na MO vůbec nemáme odbornou kritiku, která většinou velkou výstavu předchází, a zeptejme se upřímně, kolik fotek by pak vůbec do mapy neprošlo! Další důvod je úplné vypuštění lidského přístupu, vše se odehrává v řeči čísel. Představte si, že tahle fotka je tak za tři, tahle za osm, ta za pět a půl. Kdybychom takhle posuzovali například literaturu, romány Aloise Jiráska nebo povídky Karla Čapka, kdo by těm anonymním a sterilním známkám rozuměl? Četli byste spíše jednotky, nebo byste se pustili do desítek? Vidíme, že čísla v téhle kategorii neznamenaají vůbec nic. **Nejsme totiž ve sportu, ale v umění.**

Další věcí, která mi vadila, bylo odřezání od autora samotného. Zároveň se autor nedozví, co si o jeho fotce myslí ostatní. Chci-li autora poznat, musím vidět jeho **komplexní tvorbu**, která nebude vytržená z kontextu, což v MO **nejde**.

Zeptejme se, kam zmizeli Saudkové, Drtikolové, nebo současní Reichlové, Ságlové, Koudelkové, Polák s Jasanským, Dita Pepe a další? Myslíte, že se pouštět do MO? Že je tam najdeme? Za jakou cenu? Na jakých místech? Budou první, nebo poslední?

Jestli chceme poznávat tvorbu jiných amatérů, osobně bych se přikláněl k osobní návštěvě fotoklubů a k diskusi s nimi.

Doufám tedy, že je teď jasnější, proč jsem hlasoval pro odmítnutí dalšího MO.

Mirka:

Proč říkám „NE“ MO

Sice MO může někoho i motivovat a dávat i jakýsi smysl, ale není mi úplně jasné jaký. Určitě to však není ten smysl, který bych očekávala, a to RADOST a SDÍLENÍ. Je mi „proti srsti“ dělit fotografie na špatné a dobré (1 až 10). Podle mého názoru je každá fotografie unikát, ať se tváří jako umění, fotografie ze svatby, narozenin, pohřbu, dovolené, firemního večírku,... A jakožto unikát má svou nezpochybnitelnou hodnotu. Na fotografii není nejdůležitější třetinová kompozice, zlaté řezy, úhlopříčka, a žádné rušivé prvky. I když je to dobré znát, (aby to ČLOVĚK mohl zapomenout a případně i porušovat), není to všechno!

RADOST Z TVORBY; OTÁZKY A ODPOVĚDI; KONFRONTACE nebo SOUZNĚNÍ; ZASTAVENÍ SE a SDÍLENÍ SE S KOLEKTIVEM: to je to, co hledám mimo jiné i prostřednictvím fotografií.

MO naproti tomu jsou víceméně masovou akcí, kdy se hekticky hodnotí fotografie jednoho klubu za druhým, jako na běžícím pásu. Na pořádné zamyšlení se, natož na pohled autorovým očima (nehledě k tomu, že autora ani neznáme, takže se těžko můžeme na svět, byť jen nakrátko, podívat jeho očima), prostě není čas. Všechno je velmi neosobní, bez možnosti diskuse s autorem i navzájem, bez poznání, bez pochopení, odlidštěné.

Svým způsobem MO odrážejí tento uspěchaný přetechnizovaný svět a vytrácí se z nich to, co umění dělá uměním.

Tento text může být zveřejňován, kopírován a publikován. Nikoliv však pro komerční účely. Vztahuje se na něj otevřená Licence. (c) Fotokamzíci